

Även i Sverige väckte Prschevalskijs upptäckter stort intresse. På våren 1884 höll d:r Carl Nyström i vårt geografiska sällskap ett föredrag om hans resor, till vilket jag, som då ännu gick i skolan hade förmånen att rita en gigantisk väggkarta. Detta var min första beröring med Prschevalskij och hans livsgärning. På Vegadagen, den 24 april, samma år, tilldelades den store ryssen, som då befann sig i Asiens inre, Vegamedaljen. Nordenskiöld, som nyligen återvänt från sin berömda kringsegling av Asien och Europa, beundrade den man, som trängt in i och utforskat så betydande delar av den stora kontinenten. Själv drömde jag om lyckan att en gång få deltaga i en av Prschevalskijs expeditioner och jag minns hur djupt det smärtade mig att läsa telegrammet om hans död, 1888. I januari 1891 vallfärdade jag till hans grav vid Issyk-köl och utgav samma år hans reseskildringar på svenska, försedda med ett förord av Nordenskiöld.

De resande, som efter Prschevalskij besökt nedersta Tarim och dess slutsjö, engelsmännen Carey och Dalgleish 1885, Bonvalot och prins Henri av Orléans 1889, året därpå general Pjevtssoff, och 1894 Littledale följde troget i hans fotspår, utan att göra några framstötter inåt öknen och bidrogo därför icke i minsta mån till gåtans lösning.

Däremot upptäckte löjtnant Kozloff på sin vinterfärd 1893—94 i Lopöknens norra del den mot öster riktade torra flodbädd, som av östturkarna kallades Kuruk-daria eller "Den torra floden". Kozloff berörde den på två punkter och förstod icke dess betydelse.